Απόφαση **1149 / 2026** (Β2, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Αριθμός 1149/2026

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Β2' Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Χρυσούλα Πλατιά, Αντιπρόεδρο Αρείου Πάγου, Νίκη Κατσιαούνη, Απόστολο Φωτόπουλο, Αγγελική Καρδαρά και Χρυσούλα Μανέτα - Εισηγήτρια, Αρεοπαγίτες.

Συνεδρίασε δημόσια στο Κατάστημά του, στις 11 Νοεμβρίου 2025, με την παρουσία και της Γραμματέως Αγγελικής Ανυφαντή, για να δικάσει την εξής υπόθεση μεταξύ:

Της αναιρεσείουσας: Δ. Τ. του Λ., κατοίκου ... Εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Ευκλείδη Μακρόγλου, ο οποίος κατέθεσε προτάσεις.

Του αναιρεσιβλήτου: νομικού προσώπου δημοσίου δικαίου με την επωνυμία "3η ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ", που εδρεύει στη Θεσσαλονίκη και εκπροσωπείται νόμιμα. Εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο της Ειρήνη Πατσινακίδου, με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δ., η οποία κατέθεσε προτάσεις.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από …2022 αγωγή της ήδη αναιρεσείουσας, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 6165/2023 του ίδιου Δικαστηρίου και 744/2024 του Μονομελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί η αναιρεσείουσα με την από …2024 αίτησή της.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο πληρεξούσιος της αναιρεσείουσας ζήτησε την παραδοχή της αίτησης.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι. Με την κρινόμενη από …2024 (με αριθ. έκθ. καταθ. …/2024) αίτηση αναίρεσης προσβάλλεται η υπ' αριθ. 744/2024 τελεσίδικη απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης, εκδοθείσα αντιμωλία των διαδίκων, κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών- εργατικών διαφορών (άρθρο 614 περ. 3 ΚΠολΔ), επί της από 13.9.2023 έφεσης του εναγομένου και ήδη αναιρεσίβλητου ΝΠΔΔ κατά της υπ' αριθ. 6165/2023 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, που είχε δεχθεί, ως ουσιαστικά βάσιμη, την από …2022 αγωγή της αναιρεσείουσας, με την οποία αυτή, επικαλούμενη ότι παρείχε την εργασία της στο εναγόμενο ΝΠΔΔ και συγκεκριμένα στο Κέντρο Υγείας Φλώρινας από την 22.2.2017 στο πλαίσιο του αναφερόμενου προγράμματος του ΟΑΕΔ, με σύμβαση εργασίας ορισμένου χρόνου διάρκειας 12 μηνών και συνέχισε να εργάζεται, μετά από διαδοχικές δωδεκάμηνες παρατάσεις αυτής (σύμβασης), μέχρι την 21.2.2022, οπότε το εναγόμενο κατάγγειλε την εν λόγω σύμβαση, ζήτησε να αναγνωρισθεί ότι η καταγγελία αυτής είναι ανυπόστατη, άλλως άκυρη για τους αναφερόμενους στην αγωγή λόγους και να υποχρεωθεί το τελευταίο να της καταβάλει μισθούς υπερημερίας. Με την προσβαλλόμενη απόφαση, έγινε δεκτή κατ' ουσία η έφεση του εναγομένου (ήδη αναιρεσίβλητου), εξαφανίσθηκε η εκκαλούμενη απόφαση και, αφού κρατήθηκε η υπόθεση προς εκδίκαση, απορρίφθηκε η ως άνω αγωγή ως ουσιαστικά αβάσιμη. Η αίτηση αναίρεσης ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα εντός της διετούς καταχρηστικής προθεσμίας από τη δημοσίευση της προσβαλλόμενης απόφασης, καθόσον δεν προκύπτει επίδοσή της στην αναιρεσείουσα, δεδομένου ότι από την 9.5.2024, ημέρα δημοσίευσης της προσβαλλομένης, άρχισε η ως άνω διετής καταχρηστική προθεσμία, η οποία δεν είχε συμπληρωθεί κατά την άσκηση της

ένδικης αίτησης αναίρεσης, με την κατάθεσή της στην γραμματεία του εκδόσαντος την προσβαλλομένη δικαστηρίου την 1.7.2024 (άρθρα 552, 553 παρ. 1, 556 παρ. 1, 558, 564 παρ. 3, 566 παρ. 1 και 144 ΚΠολΔ) και, ως εκ τούτου, η αίτηση αυτή είναι παραδεκτή (άρθρο 577 παρ. 1 ΚΠολΔ) και πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της (άρθρο 577 παρ. 3 ΚΠολΔ).

ΙΙ. Με τη διάταξη της παρ. 3 του άρθρου 495 του ΚΠολΔ (όπως αυτή αντικαταστάθηκε από την παρ. 2 του άρθρου 35 του ν. 4446/2016 και, στη συνέχεια, από το άρθρο 22 του ν. 5132/2024, με έναρξη ισχύος την 16.9.2024), προβλέπεται η καταβολή παραβόλου από εκείνον που ασκεί το ένδικο μέσο της έφεσης, της αναίρεσης και της αναψηλάφησης (και επί περισσοτέρων ομοδίκων ενός παραβόλου), το οποίο ανέρχεται στο ποσό των τετρακοσίων πενήντα (450) ευρώ για την περίπτωση της αναίρεσης κατά απόφασης Εφετείου, που επισυνάπτεται στην έκθεση που συντάσσει ο γραμματέας, με κύρωση, σε περίπτωση μη καταβολής αυτού, την απόρριψη του ενδίκου μέσου ως απαράδεκτου από το δικαστήριο. Σύμφωνα, όμως, με το τελευταίο εδάφιο της διάταξης αυτής, η υποχρέωση αυτή δεν ισχύει, μεταξύ των άλλων, και για τις διαφορές του άρθρου 614 περ. 3 (εργατικές διαφορές).

Στην προκειμένη περίπτωση, κατά την κατάθεση της από …2024 αίτησης αναίρεσης κατά της, εκδοθείσας κατά την ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών, υπ' αριθ. 744/2024 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης, που έκρινε επί υπόθεσης με αντικείμενο εργατική διαφορά μεταξύ των διαδίκων, η αναιρεσείουσα προέβη στην επισύναψη του με αριθμό … ηλεκτρονικού παραβόλου, ποσού τετρακοσίων (450) ευρώ για την άσκηση της αναίρεσης. Η ως άνω διαφορά, όμως, ως εργατική, απαλλάσσεται της καταβολής παραβόλου για το παραδεκτό της αίτησης αναίρεσης και, κατά συνέπεια, το καταβληθέν από την αναιρεσείουσα παράβολο πρέπει να της αποδοθεί, ανεξάρτητα από την έκβαση της δίκης επί της ως άνω αίτησης (ΑΕΔ 3, 4/2014, ΑΠ 877/2024, ΑΠ 855/2024, ΑΠ 2090/2022).

ΙΙΙ. Α. Από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 648 και 669 του ΑΚ προκύπτει ότι σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου υπάρχει όταν οι συμβαλλόμενοι δεν έχουν συμφωνήσει ορισμένη διάρκεια για την παροχή της εργασίας, ούτε η χρονική αυτή διάρκεια συνάγεται από το είδος και το σκοπό της εργασίας. Αντίθετα η σύμβαση εξαρτημένης εργασίας είναι ορισμένου χρόνου όταν συνομολογείται η διάρκεια αυτής μέχρι ορισμένο χρονικό σημείο ή μέχρι την επέλευση ορισμένου μέλλοντος και βέβαιου γεγονότος ή την εκτέλεση ορισμένου έργου, μετά την περάτωση του οποίου ή την επέλευση του βέβαιου γεγονότος ή του χρονικού σημείου, αυτή παύει να ισχύει αυτοδικαίως. Επομένως, η διάρκεια της σύμβασης εργασίας ορισμένου χρόνου είναι σαφώς καθορισμένη είτε γιατί συμφωνήθηκε ρητά ή σιωπηρά, είτε γιατί προκύπτει από το είδος και το σκοπό αυτής. Χαρακτηριστικό της σύμβασης εργασίας ορισμένου χρόνου είναι ότι τα μέρη γνωρίζουν επακριβώς το χρονικό σημείο της λήξης της. Η σύμβαση αυτή, σύμφωνα με το άρθρο 669 παρ. 1 του ΑΚ, παύει αυτοδικαίως όταν λήξει ο χρόνος για τον οποίο συνομολογήθηκε, χωρίς να χρειάζεται να λάβει χώρα καταγγελία και καταβολή αποζημίωσης (ΑΠ 863/2024, ΑΠ 1083/2023, ΑΠ 638/2022).

Περαιτέρω, με τη διάταξη του άρθρου 8 παρ. 1 και 3 του ν. 2112/1920, όπως αυτό έχει τροποποιηθεί και αυθεντικώς ερμηνευθεί με το άρθρο 11 του α.ν. 547/1937, ορίζεται ότι "είναι άκυρος οιαδήποτε σύμβασις αντικείμενη εις τον παρόντα νόμον, πλην αν είναι μάλλον ευνοϊκή διά τον υπάλληλον... Αι διατάξεις του νόμου τούτου εφαρμόζονται ωσαύτως και επί συμβάσεων εργασίας με ορισμένην χρονική διάρκειαν, εάν ο καθορισμός της διαρκείας ταύτης δεν δικαιολογείται εκ της φύσεως της συμβάσεως, αλλ' ετέθη σκοπίμως προς καταστρατήγησιν των περί υποχρεωτικής καταγγελίας της υπαλληλικής συμβάσεως διατάξεων του παρόντος νόμου". Η διάταξη αυτή, η οποία εφαρμόζεται σε όλες τις περιπτώσεις συμβάσεων εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου, ανεξάρτητα αν έχουν συναφθεί στον ιδιωτικό ή στο δημόσιο τομέα, ενώ κατά τη γραμματική της διατύπωση αναφέρεται στην προστασία των εργαζομένων από την μη τήρηση εκ μέρους του εργοδότη των

τυπικών όρων που επιβάλλει κατά την καταγγελία ο ν. 2112/1920, αξιοποιήθηκε γενικότερα για τον ορθό νομικό χαρακτηρισμό των συμβάσεων εξαρτημένης εργασίας ως ορισμένης ή αόριστης χρονικής διάρκειας, στις περιπτώσεις ιδίως των διαδοχικών συμβάσεων εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου που στην πραγματικότητα καλύπτουν πάγιες και διαρκείς και όχι πρόσκαιρες ή απρόβλεπτες ανάγκες του εργοδότη, οπότε ο καθορισμός της ορισμένης διάρκειας αυτών δεν δικαιολογείται από τη φύση ή το είδος ή το σκοπό της εργασίας και δεν υπαγορεύεται από ειδικό λόγο, που ανάγεται κυρίως στις ιδιαίτερες συνθήκες λειτουργίας της επιχείρησης (ΟλΑΠ 7/2011, ΑΠ 863/2024, ΑΠ 954/2023). Στην περίπτωση αυτή ανακύπτει ακυρότητα των συμβάσεων εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου, ως προς τον καθορισμό ορισμένης χρονικής διάρκειας της σύμβασης εργασίας και θεωρείται ότι τότε καταρτίστηκε ενιαία σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αόριστου χρόνου, επί της οποίας δεν είναι δυνατή η απόλυση του εργαζομένου χωρίς έγγραφη καταγγελία και καταβολή της νόμιμης αποζημίωσης (ΑΠ 863/2024, ΑΠ 954/2023, ΑΠ 640/2022).

Εξάλλου, με τις διατάξεις του άρθρου 21 παρ. 1 και 2 του ν. 2190/1994, όπως αυτό ίσχυε κατά τον επίδικο χρόνο και πριν την κατάργησή του με το άρθρο 61 παρ.1α του ν. 4765/2021, ορίζεται ότι οι δημόσιες υπηρεσίες, τα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, οι οργανισμοί τοπικής αυτοδιοίκησης και γενικότερα τα νομικά πρόσωπα του δημόσιου τομέα που αναφέρονται στο άρθρο 14 παρ. 1 του αυτού νόμου, επιτρέπεται να απασχολούν προσωπικό με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου, για αντιμετώπιση εποχιακών ή άλλων περιοδικών ή πρόσκαιρων αναγκών με διάρκεια απασχόλησης, η οποία δεν μπορεί να υπερβαίνει τους οκτώ μήνες, μέσα σε συνολικό χρόνο δώδεκα μηνών, ενώ στις περιπτώσεις προσωρινής πρόσληψης προσωπικού για αντιμετώπιση κατεπειγουσών αναγκών, λόγω απουσίας προσωπικού ή κένωσης θέσεων, η διάρκεια της απασχόλησης δεν μπορεί να υπερβαίνει τους τέσσερις μήνες για το ίδιο άτομο, χωρίς να επιτρέπεται εγκύρως παράταση ή σύναψη νέας σύμβασης κατά το αυτό ημερολογιακό έτος ή μετατροπή αυτής σε σύμβαση αορίστου

χρόνου. Ο ίδιος νόμος (2190/1994) ορίζει στην παρ. 3 του άρθρου 14 αυτού ότι ο διορισμός ή η πρόσληψη τακτικού προσωπικού με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου στις υπηρεσίες και τα νομικά πρόσωπα της παρ.1, γίνεται είτε με γραπτό διαγωνισμό, είτε με καθορισμένη σειρά προτεραιότητας, σύμφωνα με τους όρους και διαδικασίες που ορίζονται από τις διατάξεις του, τις οποίες ειδικότερα θεσπίζει αντίστοιχα στις διατάξεις των άρθρων 15 και 18 αυτού, αναλόγως των απαιτουμένων κατά τη κείμενη νομοθεσία τυπικών προσόντων για τις αντίστοιχες προσλήψεις, και μετά από προηγουμένη προκήρυξη, υπό την έγκριση ή τον έλεγχο και εποπτεία του Ανώτατου Συμβουλίου Επιλογής Προσωπικού (ΑΣΕΠ). Ειδικά, όμως, με το άρθρο 20 παρ. 4 του ν. 2738/1999 εισήχθη συγκεκριμένη ρύθμιση και δη προσετέθη ως περίπτωση (κα') στο άρθρο 14 παρ. 2 του ν. 2190/1994 επιπλέον εξαίρεση στο σύστημα προσλήψεων του νόμου αυτού, η οποία αφορά την πρόσληψη προσωπικού σε εκτέλεση ειδικού προγράμματος απασχόλησης, που προκηρύσσεται και επιδοτείται από τον ΟΑΕΔ, ειδικότερα δε ορίσθηκε ότι η πρόσληψη του προσωπικού που προσλαμβάνεται σε εκτέλεση ειδικού προγράμματος, που προκηρύσσεται και επιδοτείται από τον Ο.Α.Ε.Δ. διενεργείται σύμφωνα με τους όρους, τη διαδικασία και τα κριτήρια που καθορίζονται στα προγράμματα αυτά. Η επιδοτούμενη αυτή πρόσληψη υπαλλήλων είναι εξαιρετική, διότι συνδέεται με την ανάγκη πραγμάτωσης των προγραμμάτων, που με τους υφιστάμενους κανόνες θα απέβαινε ατελέσφορη και για το λόγο αυτό ορίζεται ότι η πρόσληψη διενεργείται με τους όρους, τη διαδικασία και τα κριτήρια, που καθορίζονται στα προγράμματα. Συνακόλουθα, η πρόσληψη υπαλλήλων, που έχει πραγματοποιηθεί στο πλαίσιο συγκεκριμένου προγράμματος του ΟΑΕΔ και οι εξ αυτής απορρέουσες εργασιακές σχέσεις έχουν συγκεκριμένο χρόνο διάρκειας, είναι δηλαδή συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου, η πάροδος του οποίου συνεπιφέρει αυτοδικαίως και τη λήξη τους (αρθρ. 669 παρ. 1 ΑΚ) καθόσον η σύναψη αυτών, ως συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, επιβάλλεται από αντικειμενικούς λόγους που συνδέονται με την φύση τους (ΑΠ 896/2025, ΑΠ 863/2024, ΑΠ 731/2023)..

Περαιτέρω, στο άρθρο 64 του ν. 4430/2016 με τίτλο " Ένταξη ομάδων ανέργων σε προγράμματα απασχόλησης" ορίζεται ότι: "1. Με κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομίας και Ανάπτυξης, Εργασίας Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, Οικονομικών και Διοικητικής Ανασυγκρότησης, καθώς και του κατά περίπτωση αρμόδιου Υπουργού, μετά από εισήγηση του Διοικητικού Συμβουλίου του Οργανισμού Απασχόλησης Εργατικού Δυναμικού (Ο.Α.Ε.Δ.), είναι δυνατή η ένταξη ομάδων ανέργων εγγεγραμμένων στα μητρώα του Ο.Α.Ε.Δ., με προτεραιότητα στους μακροχρόνια ανέργους και τις ευπαθείς ομάδες ανέργων, σε ειδικά προγράμματα απασχόλησης στο δημόσιο τομέα, από το άρθρο 51 του Ν. 1892/1990 (Α' 101). Με την ίδια απόφαση καθορίζονται και εξειδικεύονται τα παρακάτω: α) οι φορείς υποδοχής τους, β) τα κριτήρια επιλογής και ένταξής τους σε αυτά, γ) τα απαιτούμενα δικαιολογητικά, για την απόδειξη της συνδρομής των όρων και προϋποθέσεων συμμετοχής των υποψηφίων, δ) η διαδικασία ένταξης, η διάρκεια και οι όροι απασχόλησης, ε) η χρηματοδότηση των προγραμμάτων και οι αμοιβές όσων ενταχθούν σε αυτά, στ) οι όροι, οι προϋποθέσεις, η διαδικασία, για την αναστολή ή τη διακοπή της απασχόλησης ανέργου ή και του προγράμματος και κάθε, άλλη, αναγκαία λεπτομέρεια, για την υλοποίησή του. 2. Στους εντασσόμενους, στα ειδικά προγράμματα απασχόλησης της παραγράφου 1 του παρόντος, εφαρμόζεται η διάταξη του τρίτου εδαφίου της παρ. 2 του άρθρου 21 του Ν. 2190/1994 (Α' 28). 3. Αρμόδιος φορέας, για την υλοποίηση των προγραμμάτων του παρόντος άρθρου είναι ο Ο.Α.Ε.Δ. , ο οποίος εκδίδει δημόσια πρόσκληση, για κάθε πρόγραμμα, όπου εξειδικεύει τις λεπτομέρειες εφαρμογής τους. 4. Για τα παραπάνω προγράμματα είναι δυνατή η επιχορήγηση του Ο.Α.Ε.Δ. από πόρους του Π.Δ.Ε. (εθνικού και συγχρηματοδοτούμενου σκέλους) ή του τακτικού προϋπολογισμού του Υπουργείου Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης με μεταφορά αντίστοιχης πίστωσης. 5. Το Ανώτατο Συμβούλιο Επιλογής Προσωπικού (Α.Σ.Ε.Π.) εποπτεύει την τήρηση των αρχών της αντικειμενικότητας και της διαφάνειας και ελέγχει τη νομιμότητα των διαδικασιών - επιλογής των ανέργων...".

Περαιτέρω, κατ' εξουσιοδότηση του ανωτέρω άρθρου, εκδόθηκε η με αριθμ. 55932/1016/2-12-2016 (ΦΕΚ 3888/Β/2-12-2016) ΚΥΑ των Υπουργών Εσωτερικών, Οικονομίας και Ανάπτυξης, Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, Οικονομικών και Διοικητικής Ανασυγκρότησης, δυνάμει της οποίας θεσμοθετήθηκε "Ειδικό πρόγραμμα απασχόλησης 4.000 μακροχρόνια ανέργων στον δημόσιο τομέα της υγείας", με επιβάρυνση του προϋπολογισμού του ΟΑΕΔ. Στις διατάξεις της ανωτέρω ΚΥΑ, όπως αυτή, μεταγενέστερα, τροποποιήθηκε, προβλέπονται: "Άρθρο 1. Στόχος και Αντικείμενο του προγράμματος 1. Το πρόγραμμα έχει ως στόχο την άμεση αντιμετώπιση της ανεργίας, ομάδων ανέργων, οι οποίοι κατέχουν τα γενικά, τυπικά ή/και πρόσθετα προσόντα πρόσληψης και μπορούν να εργαστούν στο δημόσιο τομέα της υγείας, με προτεραιότητα στους μακροχρόνια άνεργους και τις ευπαθείς ομάδες ανέργων. 2. Αντικείμενο του προγράμματος είναι η απασχόληση, μέσω της τοποθέτησης προσωπικού (εφεξής Ωφελούμενοι/ες) στο δημόσιο τομέα της υγείας, εφεξής Φορείς Υποδοχής, σύμφωνα με την παρ. 3 του άρθρου 2 της παρούσας. Στο πλαίσιο αυτό περιλαμβάνονται και οι ενέργειες ορισμού των Φορέων Υποδοχής, οι κατηγορίες, οι κλάδοι και οι ειδικότητες, η κατάταξη και η σύζευξη των ομάδων ανέργων, με προτεραιότητα στους μακροχρόνια ανέργους και τις ευπαθείς ομάδες ανέργων, με τις θέσεις εργασίας των Φορέων Υποδοχής, η χρονική διάρκεια και οι όροι της απασχόλησης, η χρηματοδότηση του προγράμματος και οι αμοιβές των ωφελουμένων.". Άρθρο 2. "Πλαίσιο ένταξης - Ρόλος του ΟΑΕΔ - Φορείς Υποδοχής 1.[...] 2. Αρμόδιος φορέας, για την υλοποίηση, διαχείριση και παρακολούθηση του "Ειδικού προγράμματος απασχόλησης ανέργων στο δημόσιο τομέα της υγείας, σύμφωνα με το άρθρο 64 του ν. 4430/2016 (Α' 205)", όπως ισχύει, είναι ο ΟΑΕΔ, ο οποίος εκδίδει Δημόσια Πρόσκληση, όπου εξειδικεύει τις λεπτομέρειες εφαρμογής τους. Επίσης, ο ΟΑΕΔ είναι φορέας αρμόδιος, για την υποδοχή των ηλεκτρονικών αιτήσεων των Ωφελουμένων και την κατάρτιση του Πίνακα Ωφελουμένων, τη σύζευξη των Ωφελουμένων, με τις θέσεις απασχόλησης των Φορέων Υποδοχής, τη διενέργεια δειγματοληπτικών επιτόπιων επαληθεύσεων στους Φορείς Υποδοχής και την καταβολή των αμοιβών στους Ωφελούμενους και των ασφαλιστικών εισφορών

στους Φορείς Υποδοχής. 3. Ως Φορείς Υποδοχής ορίζονται τα Γενικά Νοσοκομεία, τα Γενικά Νοσοκομεία - ΚΥ, τα Πανεπιστημιακά Γενικά Νοσοκομεία, οι Διοικήσεις Υγειονομικών Περιφερειών, για τις Κεντρικές τους Υπηρεσίες, τα Κέντρα Υγείας, τα ΠΕΔΥ - Μονάδες Υγείας και τα ΠΕΔΥ - ΠΙ ή ΠΕΔΥ - ΠΠΙ, το Υπουργείο Υγείας, για την Κεντρική Υπηρεσία του και την ΕΠΥ (Επιτροπή Προμηθειών Υγείας), καθώς και οι εποπτευόμενοι, από το Υπουργείο Υγείας, φορείς, που είναι ο ΕΟΠΥΥ, ο ΟΚΑΝΑ, το ΚΕΘΕΑ, ο ΕΟΦ, το ΕΚΕΑ, το ΕΚΑΒ, η Ε.Κ.Α.Π.Υ (Εθνική Κεντρική Αρχή Προμηθειών Υγείας) και το Ινστιτούτο Υγείας του Παιδιού "ΕΟΜ" (Εθνικός Οργανισμός Μεταμοσχεύσεων). 4. Οι ανωτέρω Φορείς Υποδοχής θα απασχολήσουν τους ανέργους και θα πιστοποιούν την απασχόλησή τους στον ΟΑΕΔ, προκειμένου να καταβληθεί το μισθολογικό και μη μισθολογικό κόστος [...] Άρθρο 4. "Διαδικασία Ένταξης - Διάρκεια και Όροι Απασχόλησης 1. Το Υπουργείο Υγείας υποβάλει αίτημα ένταξης στο "Ειδικό πρόγραμμα απασχόλησης ανέργων στο δημόσιο τομέα της υγείας, σύμφωνα με το άρθρο 64 του ν. 4430/2016 Α' 205", όπως ισχύει, στον ΟΑΕΔ, στο οποίο περιγράφονται και εξειδικεύονται α) ο αριθμός των θέσεων απασχόλησης, ανά κατηγορία, κλάδο και ειδικότητα, όπου απαιτείται, β) η διάρκεια απασχόλησης των Ωφελουμένων και γ) οι Φορείς Υποδοχής, σύμφωνα με την παρ. 3 του άρθρου 2 της παρούσας και οι Υπηρεσίες Τοποθέτησής τους. Κατόπιν ο Διοικητής του ΟΑΕΔ εκδίδει την σχετική απόφαση ένταξης στο ανωτέρω πρόγραμμα. 2. Μετά την έκδοση απόφασης ένταξης καταρτίζεται και εκδίδεται από τον ΟΑΕΔ η Δημόσια Πρόσκληση. 3. Η αρχική χρονική διάρκεια απασχόλησης των ωφελούμενων ορίζεται σε δώδεκα (12) μήνες. Μετά το πέρας της ως άνω διάρκειας απασχόλησης, οι ωφελούμενοι απασχολούνται, για άλλους δώδεκα (12) μήνες, υπό τους ίδιους όρους και στις ίδιες θέσεις (προστέθηκε με την παρ. Α της ΚΥΑ οικ. 3284/59/2020). Η απασχόληση των ωφελούμενων συνεχίζεται, για άλλους δώδεκα (12) μήνες, επιπλέον, της χρονικής διάρκειας του προηγούμενου εδαφίου, υπό τους ίδιους όρους και στις ίδιες θέσεις. Οι ωφελούμενοι απασχολούνται στους Φορείς Υποδοχής, σύμφωνα με το γενικό ή ειδικό θεσμικό πλαίσιο, που διέπει τους Φορείς Υποδοχής (προστέθηκε ως άνω με την ΚΥΑ οικ. 53178/1346/23-12-2020). Η απασχόληση των ωφελουμένων

συνεχίζεται, για άλλους δώδεκα (12) μήνες, επιπλέον, της χρονικής διάρκειας του προηγούμενου εδαφίου, υπό τους ίδιους όρους και στις ίδιες θέσεις (προστέθηκε με την παρ. Α του άρθρου μόνου της ΥΑ 7109/2022). δ) Η απασχόληση των ωφελουμένων συνεχίζεται για άλλους δώδεκα (12) μήνες, επιπλέον της χρονικής διάρκειας του προηγούμενου εδαφίου, υπό τους ίδιους όρους και στις ίδιες θέσεις(προστέθηκε ως άνω με την παρ. Α του άρθρου μόνου της ΥΑ 11860/2022).[...]. Άρθρο 7. "Επιλογή προσωπικού - Τοποθέτηση σε Φορείς Υποδοχής 1. Δικαίωμα τοποθέτησης σε θέσεις απασχόλησης στους Φορείς Τοποθέτησης έχουν οι υποψήφιοι, που έχουν ενταχθεί στον Οριστικό Πίνακα Κατάταξης Ανέργων και μόνο, εφόσον διαθέτουν δελτίο ανεργίας σε ισχύ [...] 4. Ο Φορέας Υποδοχής υποχρεούται να προβεί στην ηλεκτρονική αναγγελία τοποθέτησης, των υποδειχθέντων από τα ΚΠΑ2 επιλεγέντων ανέργων, εντός τριάντα (30) ημερολογιακών ημερών από την ημερομηνία που ο Ωφελούμενος θα προσκομίσει στο φορέα το συστατικό σημείωμα και στη συνέχεια να ενημερώσει τον ΟΑΕΔ για την ολοκλήρωση της διαδικασίας.[...]. 6. Στην περίπτωση που ο Φορέας Υποδοχής δεν αποδεχθεί τον υποδειχθέντα από το ΚΠΑ2 άνεργο, δεν καλύπτεται η συγκεκριμένη θέση. Οι υποδειχθέντες άνεργοι που δεν τοποθετούνται με ευθύνη των Φορέων Υποδοχής τοποθετούνται, με απόφαση του Δ.Σ. του ΟΑΕΔ, σε αντίστοιχη θέση άλλου Φορέα Υποδοχής, βάσει της αίτησής τους ή άλλης επιλογής τους, καθ' υπέρβαση του εγκεκριμένου σε αυτόν αριθμού θέσεων και με σύμφωνη γνώμη του Φορέα Υποδοχής. Οι ωφελούμενοι, οι οποίοι, σύμφωνα με τον οριστικό πίνακα κατάταξης ανέργων, τοποθετούνται στους Φορείς Υποδοχής δεν δύνανται, για οιονδήποτε λόγο να αιτηθούν την μετακίνησή τους, καθ' όλη την διάρκεια του προγράμματος. 7. Πρόωρη διακοπή του προγράμματος ωφελουμένου δύναται, με αιτιολογημένη έκθεση του Φορέα Υποδοχής, να πραγματοποιηθεί σε περιπτώσεις, που συντρέχει σπουδαίος υπηρεσιακός λόγος (ενδεικτικά: απιστία στην υπηρεσία, ανάρμοστη συμπεριφορά κ.λ.π.), κοινοποιούμενη στον ΟΑΕΔ. Σε περιπτώσεις σπουδαίου υπηρεσιακού λόγου του προηγούμενου εδαφίου, ο ωφελούμενος δύναται να διαγραφεί από το Μητρώο ωφελουμένων του προγράμματος, κατόπιν απόφασης του ΔΣ του

ΟΑΕΔ ή άλλου οργάνου, που ορίζεται με απόφαση του Διοικητή [...]. 9. Με την παρέλευση του προβλεπόμενου χρόνου του προγράμματος, η σύμβαση εκάστου ωφελουμένου λύεται αυτοδικαίως, χωρίς καμία αποζημίωση και χωρίς να απαιτείται η έκδοση διαπιστωτικής πράξης. Οι Φορείς Υποδοχής έχουν την υποχρέωση, με τη λήξη του προγράμματος, να χορηγούν στους Ωφελούμενους Βεβαίωση Χρόνου Απασχόλησης 10. Στους εντασσόμενους στο "Ειδικό πρόγραμμα απασχόλησης ανέργων στο δημόσιο τομέα της υγείας, σύμφωνα με το άρθρο 64 του ν. 4430/2016 (Α' 205), όπως ισχύει" εφαρμόζεται η διάταξη του τρίτου εδαφίου της παρ. 2 του άρθρου 21 του ν. 2190/1994 (ΦΕΚ 28/Α') η οποία ορίζει ότι: "Παράταση ή σύναψη νέας σύμβασης, κατά το αυτό ημερολογιακό έτος ή μετατροπή σε σύμβαση αορίστου χρόνου είναι άκυρες"... Άρθρο 8. "Επιλέξιμες Δαπάνες 1. Ο ΟΑΕΔ στο πλαίσιο υλοποίησης του "Ειδικού προγράμματος απασχόλησης ανέργων στο δημόσιο τομέα της υγείας, σύμφωνα με το άρθρο 64 του ν. 4430/2016 Α' 205, όπως ισχύει", θα καλύπτει α) τις ακαθάριστες αποδοχές (εισφορές ασφαλισμένου και καθαρές αμοιβές) των Ωφελουμένων, που απασχολούνται στο Φορέα Υποδοχής και β) τις ασφαλιστικές - εργοδοτικές εισφορές του Φορέα Υποδοχής, σύμφωνα με τα άρθρα 2 και 3 της παρούσας...".

Περαιτέρω, στις διατάξεις του άρθρου 103 παρ. 2 και 3 του Συντάγματος, με τις οποίες επιβάλλεται η νομοθετική πρόβλεψη οργανικών θέσεων για την κάλυψη των πάγιων και διαρκών αναγκών του Δημοσίου, των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης και των άλλων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, ορίζονται τα εξής: "Κανένας δεν μπορεί να διοριστεί υπάλληλος σε οργανική θέση που δεν είναι νομοθετημένη. Εξαιρέσεις μπορεί να προβλέπονται από ειδικό νόμο, για να καλυφθούν απρόβλεπτες και επείγουσες ανάγκες με προσωπικό που προσλαμβάνεται για ορισμένη χρονική περίοδο με σχέση ιδιωτικού δικαίου" (παρ. 2). "Οργανικές θέσεις ειδικού επιστημονικού, καθώς και τεχνικού ή βοηθητικού προσωπικού, μπορούν να πληρούνται με προσωπικό που προσλαμβάνεται με σχέση ιδιωτικού δικαίου. Νόμος ορίζει τους όρους για την πρόσληψη, καθώς και τις ειδικότερες εγγυήσεις τις οποίες έχει το προσωπικό

που προσλαμβάνεται" (παρ. 3). Με την αναθεώρηση του Συντάγματος, που έλαβε χώρα με το από 6.4.2001 ψήφισμα της Ζ' Αναθεωρητικής Βουλής (Α 84) και με σκοπό τη μέγιστη δυνατή διασφάλιση των συνταγματικών αρχών της ισότητας ενώπιον του νόμου, της αξιοκρατίας και της διαφάνειας κατά τις προσλήψεις στο Δημόσιο και στον ευρύτερο δημόσιο τομέα, προστέθηκε στο άρθρο 103 του Συντάγματος α) παράγραφος 7, που ορίζει ότι: "Η πρόσληψη υπαλλήλων στο Δημόσιο και στον ευρύτερο δημόσιο τομέα, όπως αυτός καθορίζεται κάθε φορά, πλην των περιπτώσεων της παρ. 5 (περί της οποίας δεν πρόκειται στην ένδικη υπόθεση), γίνεται είτε με διαγωνισμό, είτε με επιλογή σύμφωνα με προκαθορισμένα και αντικειμενικά κριτήρια και υπάγεται στον έλεγχο ανεξάρτητης αρχής, όπως νόμος ορίζει" και παράγραφος 8 που ορίζει ότι: "Νόμος ορίζει τους όρους και τη χρονική διάρκεια των σχέσεων εργασίας ιδιωτικού δικαίου στο Δημόσιο και τον ευρύτερο δημόσιο τομέα, όπως αυτός καθορίζεται κάθε φορά, για την κάλυψη είτε οργανικών θέσεων και πέραν των προβλεπομένων στο πρώτο εδάφιο της παραγράφου 3 είτε πρόσκαιρων είτε απρόβλεπτων και επειγουσών αναγκών κατά το δεύτερο εδάφιο της παραγράφου 2. Νόμος ορίζει επίσης τα καθήκοντα που μπορεί να ασκεί το προσωπικό του προηγούμενου εδαφίου. Απαγορεύεται η από το νόμο μονιμοποίηση προσωπικού που υπάγεται στο πρώτο εδάφιο ή η μετατροπή των συμβάσεών του σε αορίστου χρόνου. Οι απαγορεύσεις της παραγράφου αυτής ισχύουν και ως προς τους απασχολουμένους με σύμβαση έργου". Έτσι με την αναθεώρηση του άρθρου 103 του Συντάγματος η Ζ' Αναθεωρητική Βουλή επέβαλε στον κοινό νομοθέτη και στη διοίκηση αυστηρούς όρους σχετικά με την πρόσληψη προσωπικού για την κάλυψη των λειτουργικών αναγκών του Δημοσίου και του ευρύτερου δημόσιου τομέα. Στους προαναφερόμενους κανόνες, τους οποίους αρχικά διατύπωσε ο κοινός νομοθέτης με τις πιο πάνω διατάξεις του ν. 2190/1994 και οι οποίοι κατέστησαν ήδη συνταγματικού επιπέδου, υπάγεται, ενόψει της αδιάστικτης διατύπωσης του άρθρου 103 παρ. 7 και 8 του Συντάγματος, τόσο το προσωπικό που συνδέεται με το Δημόσιο, τους οργανισμούς τοπικής αυτοδιοίκησης και τα άλλα νομικά πρόσωπα του ευρύτερου δημόσιου τομέα με υπαλληλική σχέση δημόσιου δικαίου, όσο και το προσωπικό που

προσλαμβάνεται με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου για την πλήρωση οργανικών θέσεων σύμφωνα με το άρθρο 103 παρ. 3 και 8 του Συντάγματος. Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι διαδοχικές συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου συναπτόμενες με το Δημόσιο, τους οργανισμούς τοπικής αυτοδιοίκησης και τους λοιπούς φορείς του ευρύτερου δημόσιου τομέα υπό την ισχύ των πιο πάνω διατάξεων του άρθρου 103 παρ. 7 και 8 του Συντάγματος (ήτοι από τις 17.4.2001 και εφεξής) δεν μπορούν, ούτε και με νόμο, να μετατραπούν σε συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας αόριστου χρόνου, έστω και αν καλύπτουν πάγιες και διαρκείς και όχι πρόσκαιρες ή απρόβλεπτες ανάγκες του οικείου φορέα που προέβη στην πρόσληψη. Ούτε καταλείπεται πλέον πεδίο εκτίμησης των συμβάσεων αυτών, κατ' ορθό νομικό χαρακτηρισμό της έννομης σχέσης κατά τη δικαστική διαδικασία, ως συμβάσεων εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου αόριστου χρόνου στην περίπτωση που αυτές καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες διότι, έστω και αν τούτο συμβαίνει, ο εργοδότης βάσει των πιο πάνω διατάξεων δεν έχει την ευχέρεια να προβεί στη σύναψη σύμβασης εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, χωρίς την τήρηση της διαδικασίας και των προϋποθέσεων που θέτει ο νόμος (ν. 2190/1994) για την πρόσληψη τακτικού προσωπικού. Δηλαδή, ένας τέτοιος χαρακτηρισμός είναι πλέον αλυσιτελής (ΟλΑΠ 19-20/2007, ΑΠ 863/2024, ΑΠ 954/2023, ΑΠ 640/2022). Τυχόν αντίθετη ερμηνεία, ότι δηλαδή συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου με τις οποίες καλύπτονται πάγιες και διαρκείς ανάγκες μπορούν να αναγνωρίζονται, κατ' ορθό νομικό χαρακτηρισμό, ως συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου και μετά την πιο πάνω συνταγματική αναθεώρηση, θα είχε ως συνέπεια τη διαιώνιση ενός αποδοκιμασθέντος από τον αναθεωρητικό νομοθέτη φαινομένου (ΟλΑΠ 19-20/2007, ΑΠ 1029/2023, ΑΠ 954/2023).

Συνεπώς, στις συναφθείσες μετά τις …2001 συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου στο δημόσιο ή σε φορείς του δημοσίου τομέα, δεν είναι πλέον δυνατή η εφαρμογή της ως άνω διάταξης του άρθρου 8 παρ. 1 και 3 του ν. 2112/1920 (ΟλΑΠ 19-20/2007, ΑΠ 954/2023, ΑΠ 640/2022).

Περαιτέρω, με το π.δ. 164/2004, που αφορά τους εργαζομένους με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου στο δημόσιο τομέα, εξειδικεύθηκαν οι συνθήκες, υπό τις οποίες οι συμβάσεις ή σχέσεις εργασίας ορισμένου χρόνου θεωρούνται διαδοχικές και χαρακτηρίζονται ως συμβάσεις ή σχέσεις εργασίας αορίστου χρόνου, προς επίτευξη του στόχου της Οδηγίας 1999/70/ΕΚ του Συμβουλίου της 28.6.1999, που είναι η αποτροπή της κατάχρησης σύναψης διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου. Με το άρθρο 5 του εν λόγω διατάγματος απαγορεύθηκε κατ' αρχήν η κατάρτιση διαδοχικών συμβάσεων ορισμένου χρόνου, η οποία επιτρέπεται κατ' εξαίρεση στις αναφερόμενες εκεί περιπτώσεις και υπό τις στο άρθρο αυτό προϋποθέσεις. Με τις μεταβατικές διατάξεις του άρθρου 11 παρ.1 του ως άνω π.δ. 164/2004, που θεωρήθηκαν "συνταγματικώς ανεκτές", λόγω της χρονικά περιορισμένης ισχύος τους, προβλέφθηκε μοναδική εξαίρεση από την προαναφερόμενη απόλυτη απαγόρευση για περιπτώσεις απασχολουμένων στο Δημόσιο ή σε νομικά πρόσωπα του ευρύτερου δημόσιου τομέα με διαδοχικές συμβάσεις ορισμένου χρόνου, οι οποίες είχαν συναφθεί πριν από την έναρξη ισχύος του π.δ. 164/2004 και ήταν ενεργείς κατά την έναρξη ισχύος του (19.7.2004), με τις προϋποθέσεις που καθορίζονται στις διατάξεις αυτές, μεταξύ των οποίων και η πραγματική εξυπηρέτηση παγίων και διαρκών αναγκών (ΟλΑΠ 19-20/2007, ΑΠ 863/2024, ΑΠ 893/2023). Επίσης, στο άρθρο 206 παρ. 6 α του ν. 4820/2021, με τον τίτλο "Υποχρεωτικότητα εμβολιασμού", ορίζεται ότι: "α) Ειδικώς στην περίπτωση εργαζομένων σε φορείς του δημοσίου τομέα, υπό την έννοια της περ. (α) της παρ. 1 του άρθρου 14 του ν.4270/2014, που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του παρόντος, με απόφαση του επικεφαλής του φορέα επιβάλλεται, κατά παρέκκλιση κάθε άλλης γενικής ή ειδικής διάταξης, το ειδικό διοικητικό μέτρο της αναστολής καθηκόντων για επιτακτικούς λόγους προστασίας της δημόσιας υγείας. Κατά τον χρόνο αναστολής καθηκόντων, ο οποίος δεν λογίζεται ως χρόνος πραγματικής δημόσιας υπηρεσίας, δεν καταβάλλονται αποδοχές. Με την πραγματοποίηση της πρώτης ή της μοναδικής δόσης η αναστολή αίρεται με όμοια απόφαση του φορέα, υπό την προϋπόθεση της ολοκλήρωσης του εμβολιαστικού κύκλου, σύμφωνα με τις

προβλεπόμενες διαδικασίες και στον προβλεπόμενο χρόνο. Στους εργαζόμενους, στους οποίους έχει επιβληθεί το μέτρο της αναστολής άσκησης καθηκόντων και μέχρι την άρση αυτού δεν επιτρέπεται η διενέργεια οποιασδήποτε υπηρεσιακής μεταβολής, η άσκηση ή η χορήγηση άδειας για την άσκηση ιδιωτικού έργου με αμοιβή, καθώς και η χορήγηση πάσης φύσεως αδειών. Στους εργαζόμενους αυτούς, για το χρονικό διάστημα που τελούν σε αναστολή, ισχύουν οι περιορισμοί και τα ασυμβίβαστα σύμφωνα με την κείμενη νομοθεσία.

Β. Με το άρθρο 559 αρ. 1 του ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται μόνο αν παραβιάστηκε κανόνας του ουσιαστικού δικαίου στον οποίο περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί κανόνες των δικαιοπραξιών. Ο κανόνας δικαίου παραβιάζεται, αν δεν εφαρμοστεί, ενώ συνέτρεχαν οι πραγματικές προϋποθέσεις για την εφαρμογή του, ή αν εφαρμοστεί, ενώ δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις αυτές, καθώς και αν εφαρμοστεί εσφαλμένα, η δε παραβίαση εκδηλώνεται είτε με ψευδή ερμηνεία του κανόνα δικαίου, δηλαδή όταν το δικαστήριο της ουσίας προσέδωσε σε αυτόν έννοια διαφορετική από την αληθινή, είτε με κακή εφαρμογή του, δηλαδή με εσφαλμένη υπαγωγή σ' αυτόν των περιστατικών της ατομικής περίπτωσης που καταλήγει σε εσφαλμένο συμπέρασμα με τη μορφή του διατακτικού (ΟλΑΠ 1/2022, ΟλΑΠ 1/2016, ΟλΑΠ 2/2013). Με τον λόγο αυτό αναίρεσης ελέγχονται τα σφάλματα του δικαστηρίου της ουσίας κατά την εκτίμηση της νομικής βασιμότητας της αγωγής και των ισχυρισμών (ενστάσεων) των διαδίκων, καθώς και τα νομικά σφάλματα του ανωτέρω δικαστηρίου κατά την έρευνα της ουσίας της διαφοράς. Ελέγχεται δηλαδή, εάν η αγωγή, ένσταση κ.λ.π. , ορθώς απορρίφθηκε ως μη νόμιμη ή αν κατά παράβαση ουσιαστικού κανόνα δικαίου έγινε δεκτή ως νόμιμη ή απορρίφθηκε ή έγινε δεκτή κατ' ουσία (ΟλΑΠ 1/2022, ΟλΑΠ 3/2020). Επίσης, κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αριθμός 19 ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση. Έλλειψη δε νόμιμης βάσης της απόφασης συντρέχει, όταν στο αιτιολογικό της απόφασης, που αποτελεί την ελάσσονα πρόταση του δικανικού συλλογισμού, δεν περιέχονται καθόλου ή δεν αναφέρονται με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις τα πραγματικά περιστατικά, στα οποία το

δικαστήριο της ουσίας στήριξε την κρίση του επί ζητήματος με ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης κι έτσι δεν μπορεί να ελεγχθεί, αν στη συγκεκριμένη περίπτωση συνέτρεχαν ή όχι οι όροι του κανόνα ουσιαστικού δικαίου, που εφαρμόστηκε ή αν συνέτρεχαν οι όροι άλλου κανόνα που ήταν εφαρμοστέος αλλά δεν εφαρμόσθηκε. Από τη διάταξη αυτή, που αποτελεί κύρωση της παράβασης του άρθρου 93 παρ. 3 του Συντάγματος, προκύπτει ότι ο προβλεπόμενος από αυτή λόγος αναίρεσης ιδρύεται όταν στην ελάσσονα πρόταση του νομικού συλλογισμού δεν εκτίθενται καθόλου πραγματικά περιστατικά (έλλειψη αιτιολογίας), ή όταν τα εκτιθέμενα δεν καλύπτουν όλα τα στοιχεία που απαιτούνται, βάσει του πραγματικού του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου, για την επέλευση της έννομης συνέπειας που απαγγέλθηκε ή την άρνηση της (ανεπαρκής αιτιολογία) ή όταν αντιφάσκουν μεταξύ τους (αντιφατική αιτιολογία), δηλαδή όταν τα πραγματικά περιστατικά που στηρίζουν το αποδεικτικό πόρισμά της για κρίσιμο ζήτημα συγκρούονται μεταξύ τους και αλληλοαναιρούνται, αποδυναμώνοντας έτσι την κρίση της απόφασης για την υπαγωγή ή μη της ατομικής περίπτωσης στο πραγματικό συγκεκριμένου κανόνα ουσιαστικού δικαίου, που συνιστά και το νομικό χαρακτηρισμό της ατομικής περίπτωσης. Δεν υπάρχει, όμως, ανεπάρκεια αιτιολογιών, όταν η απόφαση περιέχει συνοπτικές αλλά πλήρεις αιτιολογίες.

Εξάλλου, το κατά νόμο αναγκαίο περιεχόμενο της ελάσσονος πρότασης προσδιορίζεται από τον εκάστοτε εφαρμοστέο κανόνα ουσιαστικού δικαίου, του οποίου το πραγματικό πρέπει να καλύπτεται πλήρως από τις παραδοχές της απόφασης στο αποδεικτικό της πόρισμα, και να μην καταλείπονται αμφιβολίες. Ελλείψεις δε αναγόμενες μόνο στην ανάλυση και στάθμιση των αποδεικτικών μέσων και γενικότερα ως προς την αιτιολόγηση του αποδεικτικού πορίσματος, αν αυτό διατυπώνεται σαφώς, δεν συνιστούν ανεπαρκείς αιτιολογίες. Δηλαδή, μόνο το τι αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε είναι ανάγκη να εκτίθεται στην απόφαση πλήρως και σαφώς και όχι γιατί αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε (ΟλΑΠ 2/2022, 2/2019).

Περαιτέρω, με τη διάταξη του αριθμού 8 του άρθρου 559 ΚΠολΔ ορίζεται ότι αναίρεση επιτρέπεται και όταν το δικαστήριο παρά το νόμο έλαβε υπόψη του πράγματα που δεν προτάθηκαν ή δεν έλαβε υπόψη πράγματα που προτάθηκαν και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής ως "πράγματα" θεωρούνται οι πραγματικοί ισχυρισμοί των διαδίκων που έχουν αυτοτελή ύπαρξη και τείνουν στη θεμελίωση, κατάλυση ή παρακώλυση ουσιαστικού ή δικονομικού δικαιώματος, που ασκήθηκε είτε ως επιθετικό είτε ως αμυντικό μέσο και άρα στηρίζουν το αίτημα αγωγής, ανταγωγής, ένστασης ή αντένστασης (ΟλΑΠ 25/2003, ΑΠ 1962/2024, ΑΠ 531/2022). Δεν αποτελούν, όμως, "πράγματα" οι αρνήσεις (αιτιολογημένες ή μη) ή οι ισχυρισμοί, που αποτελούν επιχειρήματα ή συμπεράσματα των διαδίκων ή του δικαστηρίου από την εκτίμηση των αποδείξεων, και προβάλλονται προς υποστήριξη των απόψεων των διαδίκων, ούτε και οι μη νόμιμοι, απαράδεκτοι, αόριστοι και αλυσιτελείς ισχυρισμοί, οι οποίοι δεν ασκούν επιρροή στην έκβαση της δίκης και στους οποίους το δικαστήριο δεν υποχρεούται να απαντήσει (ΟλΑΠ 14/2004, ΑΠ 558/2023, ΑΠ 41/2021, ΑΠ 1028/2021). Ακόμη, ο από τον αριθμό 10 του άρθρου 559 ΚΠολΔ λόγος αναίρεσης ιδρύεται αν το δικαστήριο παρά το νόμο δέχθηκε πράγματα που έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης ως αληθινά χωρίς απόδειξη. Ο λόγος αυτός, ο οποίος στηρίζεται στην παράβαση του συστήματος συζήτησης, κατά την οποία ο δικαστής αποφασίζει με βάση εκείνα που έχουν προταθεί και αποδειχθεί, ιδρύεται όταν για τα "πράγματα" που έγιναν δεκτά από το δικαστήριο δεν έχει προσκομιστεί οποιαδήποτε απόδειξη ή όταν το δικαστήριο δεν εκθέτει στην απόφασή του, έστω και γενικά, από ποια αποδεικτικά μέσα έχει αντλήσει την απόδειξη για "πράγματα" που δέχθηκε ως αληθινά, χωρίς να απαιτείται να αξιολογείται στην απόφαση κάθε αποδεικτικό μέσο ειδικά και χωριστά ή να εξειδικεύονται τα έγγραφα ή να γίνεται διάκριση ποία από αυτά λαμβάνονται υπόψη για άμεση και ποια για έμμεση απόδειξη (ΑΠ 504/2023, ΑΠ 1484/2021). Ο όρος "πράγματα" είναι ταυτόσημος του αντιστοίχου όρου του άρθρου 559 αριθμός 8 ΚΠολΔ. (ΑΠ 550/2025, ΑΠ 504/2023). Ο παραπάνω λόγος είναι απαράδεκτος, όταν υπό την γενική επίκληση της ανωτέρω πλημμέλειας από το άρθρο 559

αριθμός 10 ΚΠολΔ πλήττεται η ανέλεγκτη αναιρετικά, κατά το άρθρο 561 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ ουσιαστική κρίση του Εφετείου, ενώ είναι αβάσιμος, όταν από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι το δικαστήριο σχημάτισε την κρίση του από τα μνημονευόμενα σ' αυτή (απόφαση) αποδεικτικά μέσα, ανεξάρτητα αν, ύστερα από την εκτίμησή τους, καταλήξει σε, έστω και εσφαλμένη, για τα "πράγματα" κρίση, η οποία είναι αναιρετικά ανέλεγκτη (ΑΠ 550/2025, ΑΠ 504/2023). Τέλος, κατά το άρθρο 559 αριθ. 20 ΚΠολΔ, αναίρεση επιτρέπεται, αν το δικαστήριο παραμόρφωσε το περιεχόμενο εγγράφου, με το να δεχθεί πραγματικά γεγονότα, προφανώς διαφορετικά από εκείνα που αναφέρονται στο έγγραφο αυτό. Ο προβλεπόμενος από την διάταξη αυτή λόγος αναίρεσης για παραμόρφωση εγγράφου ιδρύεται μόνο όταν το δικαστήριο της ουσίας υπέπεσε ως προς το έγγραφο σε διαγνωστικό λάθος, αναγόμενο στην ανάγνωση αποδεικτικού, κατά την έννοια των άρθρων 339 και 432 επ. ΚΠολΔ, εγγράφου (σφάλμα ανάγνωσης), με την παραδοχή ότι περιέχει περιστατικά προδήλως διαφορετικά από εκείνα που πράγματι περιλαμβάνει και ακολούθως, στηριζόμενο στο συγκεκριμένο έγγραφο ή κυρίως σε αυτό, καταλήγει σε επιζήμιο για τον αναιρεσείοντα αποδεικτικό πόρισμα, για πράγματα, που έχουν ουσιώδη επιρροή στη δίκη (ΑΠ 1632/2025, ΑΠ 432/2022). Δεν περιλαμβάνεται, όμως, στο λόγο αυτό και η περίπτωση, που το δικαστήριο, από την εκτίμηση και αξιολόγηση του αληθινού περιεχομένου του εγγράφου, έστω και εσφαλμένως, καταλήγει σε συμπέρασμα αντίθετο από εκείνο που θεωρεί ως ορθό ο αναιρεσείων, γιατί τότε πρόκειται για αιτίαση σχετική με την εκτίμηση πραγμάτων, η οποία δεν ελέγχεται από τον Άρειο Πάγο. Πρέπει δε την παραπάνω επιζήμια για τον αναιρεσείοντα κρίση του, να σχημάτισε το δικαστήριο της ουσίας αποκλειστικά ή κατά κύριο λόγο από το έγγραφο που φέρεται ως παραμορφωμένο, προϋπόθεση η οποία δεν συντρέχει όταν τούτο εκτιμήθηκε μαζί με άλλα αποδεικτικά μέσα, χωρίς να εξαρθεί η σημασία του σε σχέση με το πόρισμα, για την αλήθεια ή αναλήθεια του γεγονότος που αποδείχθηκε, γιατί στην περίπτωση αυτή δεν είναι δυνατή η εξακρίβωση της ιδιαίτερης αποδεικτικής σημασίας του. Για να είναι δε ορισμένος και, κατά συνέπεια, παραδεκτός ο προαναφερόμενος λόγος αναίρεσης, πρέπει

να αναφέρονται στο αναιρετήριο (άρθρο 566 παρ. 1 ΚΠολΔ), μεταξύ άλλων, τα ακόλουθα: α) το έγγραφο που παραμορφώθηκε κατά τρόπο που να προκύπτει η ταυτότητά του, β) το αληθινό περιεχόμενο του φερόμενου ότι παραμορφώθηκε εγγράφου, κατά λέξη παρατιθέμενο, γ) ποιο ακριβώς περιεχόμενο δέχθηκε το δικαστήριο ότι έχει το έγγραφο αυτό, ώστε από τη σύγκριση του αληθινού περιεχομένου του εγγράφου με εκείνο που φέρεται ότι δέχθηκε η απόφαση να είναι δυνατή η υπό του Αρείου Πάγου κρίση περί ύπαρξης διαγνωστικού σφάλματος, δ) ο ουσιώδης πραγματικός ισχυρισμός για την απόδειξη ή ανταπόδειξη του οποίου χρησιμοποιήθηκε το έγγραφο, ε) ποια ουσιώδη επιρροή άσκησε η λανθασμένη ανάγνωση του εγγράφου επί του διατακτικού της απόφασης, δηλαδή το επιζήμιο συμπέρασμα για τον αναιρεσείοντα, στο οποίο κατέληξε το δικαστήριο εξαιτίας της παραμόρφωσης του εγγράφου και στ) να προκύπτει ότι πρόκειται για έγγραφο από τα προβλεπόμενα στα άρθρα 339 ή 432 ΚΠολΔ (ΑΠ 1632/2025, ΑΠ 432/2022, ΑΠ 272/2020).

Ο αναιρεσείων, εξάλλου, έχει την υποχρέωση να προσκομίσει το έγγραφο, που φέρεται πως έχει παραμορφωθεί, για να εκτιμηθεί, σύμφωνα με το άρθρο 561 παρ. 2 του ΚΠολΔ, το περιεχόμενο του, για τη διαπίστωση της βασιμότητάς του, από το άρθρο 559 αριθμός 20 του ΚΠολΔ, λόγου αναίρεσης, αλλιώς ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος, ως αναπόδεικτος (ΑΠ 286/2025, ΑΠ 1419/2024, ΑΠ 647/2023). Τέλος, ο λόγος αναίρεσης, που ερείδεται σε εσφαλμένη (ή αναληθή) προϋπόθεση, περίπτωση η οποία συντρέχει όταν με αυτόν υποστηρίζεται ότι η προσβαλλομένη απόφαση δέχθηκε ή δεν δέχθηκε ορισμένα πραγματικά περιστατικά, ενώ από τον έλεγχο αυτής, στο πλαίσιο εφαρμογής του άρθρου 561 παρ. 2 του ΚΠολΔ, προκύπτει το αντίθετο, απορρίπτεται ως αβάσιμος (ΑΠ 1575/2023, ΑΠ 1041/2023, ΑΠ 268/2021).

Στην προκειμένη περίπτωση το Εφετείο, δέχθηκε, με την προσβαλλομένη απόφασή του, κατά το ενδιαφέρον την προκειμένη αναιρετική δίκη μέρος της, τα ακόλουθα: "... Η ενάγουσα (αναιρεσείουσα) δυνάμει της υπ' αριθμό πρωτ. …2016 δημόσια

πρόσκληση του ΟΑΕΔ, εντάχθηκε στο πρόγραμμα του "ειδικό πρόγραμμα απασχόλησης (εννοεί απασχόλησης) 4.000 μακροχρόνια ανέργων στον δημόσιο τομέα της υγείας". Ειδικότερα τοποθετήθηκε στο Κέντρο Υγείας Φλώρινας της εναγόμενης (αναιρεσίβλητης) με την ειδικότητα ΤΕ ΤΕΧΝΙΚΟΙ ΒΟΗΘΟΙ ΙΑΤΡΙΚΩΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΝ παρέχοντας την εργασία της στο Μικροβιολογικό Τμήμα, με μηνιαίες ακαθάριστες αποδοχές 1.182 ευρώ και με διάρκεια απασχόλησης 12 μήνες από …2017. Μετά την λήξη της σύμβασης, το εναγόμενο υπέβαλε στην αρμόδια υπηρεσία του Σ.ΕΠ.Ε. το με αριθμό πρωτ. …2018 έντυπο 7 "Βεβαίωση- δήλωση εργοδότη για συμβάσεις ορισμένου χρόνου ή έργου". Στη συνέχεια με την υπ' αριθμό 546/11/4-1-2018 ΚΥΑ τροποποιήθηκε η υπ' αριθμ. Οικ. 55932/1016/2-12-2016 ΚΥΑ και δόθηκε η δυνατότητα παράτασης των συμβάσεων ορισμένου χρόνου για άλλους 12 μήνες. Η ενάγουσα υπέβαλε στην υπηρεσία του ΚΥ Φλώρινας την από 7-2-2018 αίτησή της για παράταση της σύμβασης εργασίας. Το εναγόμενο αποφάσισε την ανανέωση της σύμβασης εργασίας ορισμένου χρόνου για 12 μήνες και υπέβαλε στην αρμόδια υπηρεσία του Σ.ΕΠ.Ε. το με αριθμό …2018 έντυπο 3 "Ενιαίο έντυπο αναγγελίας πρόσληψης". Η σύμβαση εργασίας παρατάθηκε με διαδοχικές συμβάσεις ορισμένου χρόνου διάρκειας 12 μηνών μέχρι την …2022. Στις 6-9-2021 επιβλήθηκε στην ενάγουσα δυνάμει της υπ' αριθμό …2021 απόφασης του διοικητή της εκκαλούσας, κατ' εφαρμογή του άρθρου 206 ν. 4820/2021, το διοικητικό μέτρο της αναστολής των καθηκόντων της για επιτακτικούς λόγους δημόσιας υγείας και ειδικότερα διότι η ενάγουσα δεν δέχθηκε να εμβολιαστεί σε μία περίοδο που ο εμβολιασμός των εργαζομένων ήταν υποχρεωτικός λόγω της πανδημίας του covid 19. Κατά τον χρόνο αναστολής των καθηκόντων της δεν καταβάλλονταν στην ενάγουσα αποδοχές ενώ η σύμβαση εργασίας εξακολουθούσε να είναι σε ισχύ μέχρι την λήξη του συμφωνημένου χρόνου δηλαδή μέχρι …2022. Στις …2021 (εννοεί …2022) η ενάγουσα αιτήθηκε προς το εναγόμενο την ανανέωση της σύμβασής της για τους επόμενους 12 μήνες υπό τους ίδιους όρους που ίσχυαν και στην ίδια θέση. Το εναγόμενο κρίνοντας ότι δεν υφίσταται υπηρεσιακή ανάγκη του ΚΥ Φλώρινας που να υπαγορεύει την ανανέωση της σύμβασης εργασίας με την ενάγουσα,

απέστειλε την υπ' αριθμό …2022 ενημερωτική ανακοίνωση προς τον ΟΑΕΔ Θεσσαλονίκης και υπέβαλε έντυπο 7 με το οποίο βεβαιώθηκε ότι λύθηκε η σύμβαση εργασίας μεταξύ των διαδίκων. Την επομένη ημέρα η ενάγουσα διαγράφηκε από το Μητρώο Ανθρωπίνου Δυναμικού του Ελληνικού Δημοσίου λόγω λήξης της σύμβασης εργασίας. Η ενάγουσα ισχυρίστηκε στην αγωγή της πως πρόκειται εν προκειμένω για πρόωρη διακοπή του προγράμματος σύμφωνα με το άρθρο 7 παρ. 7 της ΚΥΑ 55932/1016 που αναφέρθηκε στη μείζονα σκέψη και πως στην προκειμένη περίπτωση δεν συνέτρεχε κάποιος σπουδαίος υπηρεσιακός λόγος να διακοπή του προγράμματος. Ωστόσο η ανωτέρω διάταξη έχει εφαρμογή στην περίπτωση εκείνη κατά την οποία και κατά την διάρκεια της σύμβασης ορισμένου χρόνου ανακύπτει κάποιος σπουδαίος λόγος που καθιστά μη ανεκτή την εξακολούθηση της σύμβασης.

Στην προκειμένη περίπτωση η σύμβαση ορισμένου χρόνου της ενάγουσας είχε λυθεί με την πάροδο του συμφωνημένου χρόνου και συνεπώς δεν βρίσκει έδαφος εφαρμογής η παραπάνω διάταξη. Το εναγόμενο μετά την συμπλήρωση της 12μηνης διάρκειας της σύμβασης, δεν διαπίστωσε υπηρεσιακή ανάγκη για περαιτέρω ανανέωση της σύμβασης και δεν προχώρησε σε σύναψη νέας σύμβασης για το επόμενο 12μηνο. Η ενάγουσα θεωρεί πως το πρόγραμμα απασχόλησης παρατείνεται εκ του νόμου μετά την λήξη του κάθε 12μήνου και πως συντρέχει νομική υποχρέωση του εναγομένου για εξακολούθηση των συμβάσεων και συνεπώς η διάρκεια της σύμβασης εργασίας της όφειλε να εξακολουθήσει για ένα επιπλέον 12μηνο, δηλαδή μέχρι …2023. Μια τέτοια ερμηνευτική προσέγγιση ωστόσο θα μετέτρεπε ουσιαστικά τις συμβάσεις ορισμένου χρόνου σε συμβάσεις αορίστου χρόνου, που... θα ήταν ανεπίτρεπτο πλέον από συνταγματική και νομοθετική άποψη. Θα συνιστούσε νομοθετική καταστρατήγηση της συνταγματικής υποχρέωσης για απαγόρευση μετατροπής των συμβάσεων ορισμένου χρόνου σε συμβάσεις αορίστου χρόνου στον ευρύτερο δημόσιο τομέα. Εφόσον δηλαδή το εναγόμενο ως εργοδότης ήταν νομικά δεσμευμένο να παρατείνει διαρκώς τις συμβάσεις ορισμένου χρόνου χωρίς να μεσολαβεί κρίση του περί της ανάγκης

πραγμάτωσης των σκοπών του προγράμματος αλλά και την αντιμετώπιση πρόσκαιρων και έκτακτων αναγκών των φορέων απασχόλησης όπως εν προκειμένω του Κέντρου Υγείας Φλώρινας, τότε θα επρόκειτο κατ' ουσία για μία ενιαία σύμβαση αορίστου χρόνου που όπως αναφέρθηκε απαγορεύεται ρητά από το Σύνταγμα. Οι συμβάσεις ορισμένου χρόνου που είχαν συναφθεί διαδοχικά από τους διαδίκους λύονταν όχι με καταγγελία όπως αναφέρει στην αγωγή της η ενάγουσα αλλά αυτοδικαίως με την πάροδο του συμφωνημένου χρόνου και στη συνέχεια με υποβολή ειδικού εντύπου Ε7 προς το ΣΕΠΕ και νέο έντυπο Ε3 εφόσον το εναγόμενο έκρινε ότι συντρέχει λόγος ανανέωσης της σύμβασης. Το εναγόμενο ενημέρωσε τον ΟΑΕΔ με την υπ' αριθμό …2022 επιστολή του για την μη πρόθεση ανανέωσης της σύμβασης ώστε ο ΟΑΕΔ να την τοποθετήσει σε άλλον φορέα Υποδοχής σύμφωνα με την διαδικασία της παρ. 6 του άρθρου 7 της υπ' αριθμό 55932/1016/2-12-2016 ΚΥΑ. Επομένως η μη ανανέωση της σύμβασης εργασίας ορισμένου χρόνου της ενάγουσας από το εναγόμενο δεν γεννά αξιώσεις για μισθούς υπερημερίας ούτε τίθεται θέμα άκυρης ή καταχρηστικής καταγγελίας της σύμβασης, καθόσον δεν πρόκειται για σύμβαση αορίστου χρόνου ούτε για καταγγελία σύμβασης ορισμένου χρόνου για σπουδαίο λόγο αλλά για αυτοδίκαιη λήξη της σύμβασης στον συμφωνημένο χρόνο...". Με βάση τις παραδοχές αυτές το Εφετείο δέχθηκε κατ' ουσίαν την έφεση του αναιρεσίβλητου ΝΠΔΔ, εξαφάνισε την εκκαλούμενη απόφαση, που είχε κρίνει αντιθέτως και είχε δεχθεί την αγωγή της αναιρεσείουσας, ενώ, στη συνέχεια, κρατώντας και δικάζοντας την υπόθεση, απέρριψε, ως ουσιαστικά αβάσιμη, την αγωγή της τελευταίας κατά του αναιρεσίβλητου.

IV. Με τον πρώτο λόγο αναίρεσης, η αναιρεσείουσα προσάπτει στην προσβαλλόμενη απόφαση τις πλημμέλειες από τους αριθμούς 1 και 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, με τις αιτιάσεις ότι παραβίασε ευθέως και εκ πλαγίου τις προαναφερόμενες στην υπό στοιχ.
ΙΙ νομική σκέψη, ουσιαστικού δικαίου διατάξεις των άρθρων 64 του ν. 4430/2016, 2 παρ. 2, 4 παρ.1-3, 7 παρ.4,6-7,9-10 της ΚΥΑ 55932/1016/2.12.2016 (ΦΕΚ Β 3888/2.12.2016) και του άρθρου 206 παρ.6α του ν. 4820/2021, ως προς το ουσιώδες ζήτημα της χρονικής

διάρκειας της εργασιακής της σχέσης αυτής (αναιρεσείουσας) με το αναιρεσίβλητο. Ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος, διότι, σύμφωνα με τις ανέλεγκτες ουσιαστικές παραδοχές της προσβαλλόμενης απόφασης, η σύμβαση εργασίας που συνέδεε την ενάγουσα (αναιρεσείουσα) με το εναγόμενο (αναιρεσίβλητο), ήταν ορισμένου χρόνου ήτοι 12μηνης διάρκειας, με χρόνο έναρξης στις 22.2.2017, η οποία παρατάθηκε, με διαδοχικές συμβάσεις ορισμένου χρόνου διάρκειας 12 μηνών, μέχρι τις …2022, οπότε και λύθηκε με την πάροδο του χρόνου της διάρκειάς της και το αναιρεσίβλητο ενημέρωσε τον ΟΑΕΔ για την μη πρόθεση ανανέωσης της σύμβασης εργασίας αυτής (αναιρεσείουσας), ώστε να την τοποθετήσει σε άλλον φορέα υποδοχής σύμφωνα με το άρθρο 7 παρ 6 της ως άνω ΚΥΑ με αριθμό 55932/1016/2016. Πράγματι, η πρόσληψη προσωπικού σε εκτέλεση ειδικού προγράμματος απασχόλησης, που προκηρύσσεται και επιδοτείται από τον ΟΑΕΔ, όπως στην προκειμένη περίπτωση, σύμφωνα και με τα εκτιθέμενα ανωτέρω, στην οικεία, υπό στοιχ. ΙΙΙ.Α νομική σκέψη, είναι εξαιρετική, διότι συνδέεται με την ανάγκη πραγμάτωσης των προγραμμάτων, και οι εξ αυτής απορρέουσες εργασιακές σχέσεις έχουν συγκεκριμένο χρόνο διάρκειας, είναι δηλαδή συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου, η πάροδος του οποίου συνεπιφέρει αυτοδικαίως και τη λήξη τους, κατ' άρθρο 669 παρ. 1 ΑΚ, καθόσον η σύναψη αυτών, ως συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, επιβάλλεται από αντικειμενικούς λόγους που συνδέονται με την φύση τους. Οι παρατάσεις εκ του νόμου των συμβάσεων αυτών της αναιρεσείουσας, δεν καθιστούν την σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου, ώστε να απαιτείται καταγγελία και δεν αναιρούν τη δυνατότητα, στην προκειμένη περίπτωση στο αναιρεσίβλητο ΝΠΔΔ ως φορέα υποδοχής, να επικαλεστεί την λύση της σύμβασης εργασίας της αναιρεσείουσας λόγω παρόδου του προβλεπόμενου χρόνου της σύμβασης. Δεν υπάρχει στην προκειμένη περίπτωση, με βάση τις προεκτεθείσες παραδοχές τις προσβαλλομένης απόφασης, καταγγελία της σύμβασης εργασίας της αναιρεσείουσας, όπως εσφαλμένα αυτή υπολαμβάνει, ούτε βεβαίως πρόωρη διακοπή του προγράμματος της ωφελούμενης αναιρεσείουσας που προϋποθέτει να συντρέχει σπουδαίος υπηρεσιακός λόγος, σύμφωνα με την προαναφερομένη διάταξη του

άρθρου 7 παρ. 7 της ως άνω με αριθμό 55932/2016/2.12.2016 ΚΥΑ, αλλά, λύση της σύμβασης εργασίας της λόγω παρόδου του χρόνου αυτής. Ούτε βεβαίως πρόκειται για υπηρεσιακή μεταβολή κατά την διάρκεια επιβολής σε βάρος της του μέτρου της αναστολής άσκησης των καθηκόντων της για επιτακτικούς λόγους προστασίας της δημόσιας υγείας, επειδή αρνείτο να εμβολιασθεί, σύμφωνα με την προαναφερόμενη διάταξη του άρθρου 206 παρ.6α του ν.4820/2021, αλλά για διαπίστωση της παρόδου του χρόνου διάρκειας της σύμβασής της. Επίσης, το Εφετείο, υπό τις προεκτεθείσες παραδοχές του, δεν στέρησε την απόφασή του από νόμιμη βάση και διέλαβε σαφείς, επαρκείς και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογίες ως προς τα κρίσιμα ζητήματα που έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης αναφορικά με την λύση της σύμβασης εργασίας ορισμένου χρόνου της αναιρεσείουσας λόγω παρόδου του ορισμένου χρόνου αυτής. Ειδικότερα, στηρίζουν την ανωτέρω κρίση του δικαστηρίου της ουσίας οι ως άνω ανέλεγκτες παραδοχές της προσβαλλόμενης απόφασης, η οποία διαπίστωσε τη λήξη της ορισμένου χρόνου σύμβασης εργασίας της αναιρεσείουσας λόγω παρόδου του ορισμένου χρόνου αυτής και όχι την πρόωρη διακοπή του προγράμματος αυτής ως ωφελούμενης, ώστε να απαιτείται ύπαρξη σπουδαίου λόγου. Επομένως, το Εφετείο με την προσβαλλομένη απόφασή του αφενός ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε τις ανωτέρω ουσιαστικού δικαίου διατάξεις καθώς και αυτήν του άρθρου 669 παρ. 1 ΑΚ, των οποίων συνέτρεχαν οι νόμιμοι όροι και προϋποθέσεις, καθόσον υπάρχει νομική ακολουθία μεταξύ των πραγματικών γεγονότων που ανελέγκτως έγιναν δεκτά ως αποδειχθέντα και υπήχθησαν στις άνω διατάξεις και του συμπεράσματος του δικανικού συλλογισμού που δικαιολογεί την απόρριψη της ένδικης αγωγής ως ουσία αβάσιμης και αφετέρου δεν στέρησε την απόφαση από νόμιμη βάση ως προς τα ανωτέρω κρίσιμα ζητήματα που έχουν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης, ήτοι της λήξης της ορισμένου χρόνου σύμβασης εργασίας της αναιρεσείουσας λόγω παρόδου του ορισμένου χρόνου αυτής. Επομένως, ο από τους αριθ. 1 και 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, πρώτος λόγος αναίρεσης, με τον οποίο η αναιρεσειουσα αποδίδει στην προσβαλλόμενη απόφαση τις πλημμέλειες της ευθείας και εκ πλαγίου παραβίασης των

προαναφερόμενων κανόνων ουσιαστικού δικαίου, είναι αβάσιμος.

V. Με τον δεύτερο λόγο αναίρεσης, κατ' ορθή νοηματική εκτίμηση του περιεχομένου του, η αναιρεσείουσα προσάπτει στην προσβαλλόμενη απόφαση τις πλημμέλειες α) από τον αριθμό 8α και επικουρικά από τον αριθμό 10 του άρθρου 559 ΚΠολΔ (και όχι και από τον αριθμό 14 του ίδιου άρθρου, όπως αναφέρεται στο αναιρετήριο) και β) από τον αριθμό 20 του άρθρου 559 ΚΠολΔ. Ο λόγος αυτός, κατά το πρώτο σκέλος του, με τον οποίο η αναιρεσείουσα αιτιάται ότι το δευτεροβάθμιο Δικαστήριο παρά το νόμο έλαβε υπόψη "πράγμα" και συγκεκριμένα τον ουσιώδη ισχυρισμό του αναιρεσίβλητου ΝΠΔΔ, ότι δεν υφίσταται υπηρεσιακή ανάγκη του Κέντρου Υγείας Φλώρινας για ανανέωση της σύμβασης εργασίας της, αν και ο ισχυρισμός αυτός δεν προτάθηκε, άλλως ότι αυτό (Εφετείο) τον έλαβε υπόψη ως αληθινό χωρίς απόδειξη, είναι απορριπτέος ως απαράδεκτος, καθόσον ο ισχυρισμός αυτός δεν συνιστά "πράγμα" κατά την εκτεθείσα στην οικεία υπό στοιχ. ΙΙΙ.Β νομική σκέψη έννοια, αλλά αποτελεί περιστατικό που έγινε δεκτό ως προκύψαν από τις αποδείξεις, αναφορικά με τον αρνητικό της ιστορικής βάσης της αγωγής ισχυρισμό του αναιρεσιβλήτου ότι η επίδικη σύμβαση εργασίας ορισμένου χρόνου έληξε κανονικά την …2022 με την πάροδο του προβλεπόμενου συμφωνημένου χρόνου της (πρβλ. ΑΠ 525/2013). Σε κάθε περίπτωση δε, ο ως άνω λόγος είναι αβάσιμος, διότι στηρίζεται σε εσφαλμένη προϋπόθεση, αφού με βάση τις προεκτεθείσες παραδοχές, το Εφετείο δέχτηκε την λύση της εν λόγω σύμβασης εργασίας ορισμένου χρόνου λόγω παρόδου του χρόνου αυτής και όχι επειδή δεν υπήρχε υπηρεσιακή ανάγκη του Κ.Υ.Φλώρινας. Επίσης ο ανωτέρω λόγος αναίρεσης ως προς το δεύτερο σκέλος αυτού, με τον οποίο η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το Εφετείο παραμόρφωσε το περιεχόμενο του με αριθμό …2022 εγγράφου (ενημερωτικής επιστολής) του αναιρεσιβλήτου προς τον αρμόδιο φορέα ΟΑΕΔ ΚΠΑ2 Θεσσαλονίκης, είναι απαράδεκτος πρωτίστως λόγω της αοριστίας του, διότι δεν αναγράφονται στο αναιρετήριο το αληθινό περιεχόμενο του φερόμενου ως άνω παραμορφωθέντος εγγράφου, το διαφορετικό από το αληθινό περιεχόμενο που έγινε δεκτό από την προσβαλλόμενη απόφαση, ο

ουσιώδης πραγματικός ισχυρισμός για την απόδειξη ή ανταπόδειξη του οποίου αυτό χρησιμοποιήθηκε και η ουσιώδης επιρροή που άσκησε η φερόμενη ως λανθασμένη ανάγνωση του εγγράφου στο διατακτικό της απόφασης καθώς και ότι στο πόρισμα αυτό κατέληξε το Εφετείο στηριζόμενο αποκλειστικά ή κυρίως στο εν λόγω έγγραφο. Ανεξαρτήτως τούτου, ο ίδιος λόγος είναι απαράδεκτος και διότι η αναιρεσείουσα, υπό την επίκληση της πλημμέλειας από τον αριθ. 20 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, πλήττει την εκτίμηση των πραγμάτων, η οποία δεν ελέγχεται αναιρετικά (άρθρο 561 παρ. 1 ΚΠολΔ).

VI. Κατόπιν αυτών, μη υπάρχοντος άλλου αναιρετικού λόγου προς έρευνα, η κρινόμενη αίτηση αναίρεσης πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της και πρέπει να καταδικαστεί η αναιρεσείουσα, λόγω της ήττας της, στα δικαστικά έξοδα του αναιρεσιβλήτου που κατέθεσε προτάσεις, κατά το νόμιμο και βάσιμο αίτημα της τελευταίας (άρθρα 176, 183 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), όπως αυτά ορίζονται ειδικότερα στο διατακτικό. Δεν ορίζεται δε η δικαστική δαπάνη μειωμένη, γιατί το αναιρεσίβλητο ΝΠΔΔ εκπροσωπήθηκε από ιδιώτη δικηγόρο και όχι από μέλος του ΝΣΚ (άρθρα 30 παρ. 1 και 2 ν. 4038/2012 και 19 παρ. 1β' ν. 2556/1997 σε συνδ. με άρθρο 61 παρ. 3 ν. 4194/2013 - Α.Π. 512/2025, Α.Π. 491/2025).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από …2024 αίτηση της Δ. Τ. για αναίρεση της με αριθμό 744/2024 απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης.

Καταδικάζει την αναιρεσείουσα στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων της αναιρεσίβλητης, τα οποία ορίζει στο ποσό των χιλίων οχτακοσίων (1.800) ευρώ.

Διατάζει την επιστροφή στην αναιρεσείουσα του παραβόλου, ποσού τετρακοσίων πενήντα (450) ευρώ, που αυτή έχει καταθέσει για την άσκηση της ανωτέρω αίτησης.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 24 Μαρτίου 2026.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 27 Ιουλίου 2026.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ